

Lov medvědů

aneb

Nízké Tatry 15.-19.6. 2006

15.6. - Čtvrtek

Začalo to všechno krásně, až idylicky. Přislíbena byla hojná účast, času je taky spousta, dokonce máme i nováčkovské zastoupení. Nakonec se ale vyprofilovala čtveřice Papr a já, Vojta a Michal. Jenže Vojtíšek nakonec z pracovní-chatově-medvědích důvodů cuknul doslova za 20 min. odjezd, takže jedeme jen ve 3. Zahajujeme netradičně na koncertu Čechomorů v Ústí, fakt dobrý. Pak už máme před sebou jen obligátní cestu nočňákem do Mikuláše, která je zvláštní snad jen tím, že Michal usne na rameni nějaké sličné slečny.

16.6. - Pátek

V Mikuláši si jen přeseďme na osobák do Hrádku a tady vlastně opravdu začínáme. Projdeme docela pěkným městečkem a nahodíme trekový ohoz a hned na první křižovatce blbě odbočíme, znamení, že nám to pěkně pošlape. Michal zařadil první kosmickou a už frčí krasovou dolinkou nahoru. Jede jako dráha. Asi mu budeme muset přidat zátěž. Na Brtkovici na nás počká a do pěkného sedýlka kousek výš už šlapeme spolu. Snídáme (já už podruhé), vyhříváme se na sluníčku, ale pak idylku zkazí haluzácká tatrovka, avia a žigulík. Po vydatné snídani stoupáme na Slemä. Otvírají se nám pohledy do Liptovské doliny a hlavně se otevírají první výhledy na bílé Tatry i Roháče, škoda, že je tak teplo a opar. Horní partie výstupu jsou super, jde se příjemným

vzdušným lesem s výhledy na prudké kvetoucí louky a sem tam nějakou tu obnaženou, svítivě bílou vápencovou skalku. Vrchol (1513,7 m n.m.) zdobí vrak letadla, ale stačí jen trochu Paprova průzkumnického umu a už si hovíme na bradlové hraně kochající se úchvatnými pohledy na hřeben Ďumbieru ozdobený sněhovými poli. To je nádhera, jen toho hmyzu kolem je až dost. V Michalovském sedle marně hledáme vodu, ale nějak se nedaří. Za to Slemövské bradlo s Krivánem se těžce vydařilo. Na malebné loučce se uhneme na Ohniště. Nahoře na hoře (1538,0 m n.m.) je úchvatně, krásná bradlová hrana posetá žlutými květy a úžasné pozadí jen svádí k focení. Papřík si udělá vycházku k Oknu a my se s Michalem poflakujeme na vrcholu. (Aleš)

Vyrazil jsem po pěkné bradlové hrance nad asi 4 m dírou, následně prošel lesíkem, kde jsem předběhl čilého staříka. Dál jsem už měl volno a mohl se proběhnout z kopečka a do kopečka podél pěkného dlouhého bradla, které vedlo až k okýnků. Ale ono to nebylo kdejaké okénko, ono to bylo největší skalní okno na Slovensku a bylo vážně olbřímých rozměrů. V rychlosti jsem ho vyfotil a už si to upaloval zpět, aby po mně kluci nesmutnili. Cestou jsem si všiml dalšího, mnohem menšího, okna a pro změnu se vracel trochu jinou cestou podél Velké ľadové prepiasti. Byla vážně obrovská a stoupal z ní chlad. Nebo zima? Pak už mi to přišlo divné, po chvíli ještě divnější až jsem zjistil, že jsem překročil bludný kořen. Co naplat? Bedlivě jsem se rozhlédl zda tam na mě někde nečíhá medvěd „Woytěch“ kodiak. Pak mi ale došlo, že Woytěch zůstal doma a uklidnil jsem se... Asi 1/4 hodiny jsem trotil, než jsem chytil stopu a dorazil zpět ke klukům. Zbytečně jsme se nezdržovali objímáním ze šťastného znovushledání a vyrazili dál. Vrátili jsme se zpět k odbočce a hledaje vodu pokračovali dál. Chvíli po rovině a pak prudkým klesáním z kopce až do Svidovského sedla, kdy jsme kousek nad ním našli bohatý zdroj vody a napili se. Ze sedla šla zelená mírným stoupáním po lesní cestě až přišel zlom. Málem nás zlomil, protože jsme odbočili do lesa plného polomů za stoupání, řekl bych, prudkého. Za Okrúhlým vrchem se šlo již lépe, bez polomů, a před 15:00 jsme již stanuli na Rovné hoři (1722,9 m n.m.), kde jsme si dali svačinku a odpočinuli. Cesta klečí se Michalovi nelíbila, díky své muskulatuře byl tak široký, že se na úzkou cestičku nemohl vejít. Nebo to bylo šíří batohu? V Bockém sedle jsme nijak dlouho nespočinuli a po žluté vyrazili hore a dole ku „Štefáničke“. Michalovi jsme nerozumně prozradili, že bude točené pivo a od té doby jsme ho viděli jen někde v dálce před sebou. Asi měl žízeň. U chaty čekal nepříjemně zvědavý dědek. Odkud prý jdeme, kam, kde budeme spát... Tak jsme dali pífko, někteří žíznivější víc, Aleš vymyslel výmluvu, kde budeme spát a vyrazili jsme do Krúpového sedla (1921,9 m n.m.). Tu jsme se rozhodli uvařit večeři (už je 19:00) a po kratší domluvě a chvíli hledání, kdy jsme našli plácek pro spacáky, i spát. Během večeře a trávení jsme byli poctěni návštěvou kamzíků. Přišli k nám až na 7 metrů. Provedli jsme jakous takous hygienu ústní dutiny, Michal se „umyl“, batohy jsme přesunuli na jejich noční úložiště a po 21:30 jsme šli spát. Podle mého meteosatu bylo 6 °C. (Papr)

Následující den

Ráno se budím jako první, už je světlo, na Chopok už svítí sluníčko. Jen pomalu se probouzíme k životu, trochu fouká, ale jinak je hezky. V 5:10 definitivně vstáváme, balíme a přesunujeme se na druhou stranu hřebínku, kde dlouze a poklidně snídáme. Sluníčko už krásně hřeje a my se do nekonečna kocháme malebnou dolinkou. S Papříkem jdeme dolů do doliny pro vodu, dokonce si cestou sjedeme i pěkné sněhová pole, to byl slalom. V půl osmé po malé fotografické pózovačce vyrážíme na lehko na Ďumbier, to se to uhání. Papr mě ale zázrakem předhání v posledním kroku ke kříži, takže vrchol (2043,4 m n.m.) patří jemu. Kluci dávají vrcholovku, Papřík skáče kolem fotek a my se kocháme o 106. To jsou panoramata, dolinky a travnaté hřebeny pod námi jsou úžasné, nemůžeme se toho nabažít. Čas kvapí, mraků přibývá, takže uháníme kvapem do sedla, nahazujeme batohy a po vzorovém chodníku tatranského typu vyrážíme k Chopoku. Dole v dolině už se objevili první lidé. Až k dalšímu sedýlku je to pořád z kopce, dál pro změnu pořád do kopce :-). Papřík cestou komponuje různé kompozice, ale mraků a oparu přibývá. Chata na Chopku je v rekonstrukci, práce probíhají v plném proudu, kluci by šli hned pomoci, někteří, tedy spíš některé pracující jsou vskutku k pohledání. Na vrcholu (2023,6 m n.m.) aplikujeme různé vrcholové prémie a až do příchodu hlučné a vševědoucí skupinky si to na vršku docela užíváme.

Míříme na Dereše (2003,5 m n.m.), kde se trochu pokoukáme po Jasné a pak dlouze, ale velmi příjemně klesáme. (Aleš)

Během tohoto sestupu Aleš menstruuje a já ho zachraňuji hajzlákem. Michal nám utíkal někde ve předu a my s Alešem vzpomínali na Bulharsko. Hřebínek Kotliská-Skalka nám připomněl Pirin a zážitky k němu se vázají... Poklidně jsme došli až pod Poľanu, odkud si všichni pamatujeme jen v protisměru jdoucí slečnu, které zimou úžasně stály bradavky. Na Poľaně jsme si dali sůš, kochali se výhledem na údolí Jasné a přilehlý Chopok. Vycházkově jsme si vyšli na Kotliskou (1936,9 m n.m.), rozbalili batohy a pustili se do oběda. První krajíc chleba = první kapky vody z nebe. Rychlostí blesku jsme se sbalili a rychlostí horské kozy vyrazili na Chabenec (1955,0 m n.m.), kde jsme zastavili před 13:30 kvůli vrcholové fotce. Nijak jsme se v mracích nezdržovali a pádili z kopce do sedýlka, odkud jsme prvně spatřili chatu, a po modré došli až k ní. Ano, k oné nechvalně proslulé chatě tou dobou spravované Amplíkem, tím nejnebezpečnějším správcem. Ihned nám dokázal, že pověst o něm je pravdivá, a nalil nám po borovičce. Vstal jeho pomocník Palko, který toho dne již potřetí vyspával opici, tak jsme to otočili s naší slivovicí. Obloha se zlověstně zatáhla, zahřmělo a začalo pršet. Hrajíce „Alpaskácké“ karty a píšíce deník, nás vyrušil Amplík s další rundou. Bylo po 16:00, smršť pokračovala a nezachránili nás ani přicházející lidi. Chata Smrští je odpovídající jméno! Aleš nám uvařil vynikající rýži se sojovým masem, kdy Michal večerel přes hodinu, já rýži ani nedojedl, ale pobavili jsme polovinu osazenstva chaty, které čítalo ± 22 lidí. Občas zapršelo, spadly i kroupy a průběžně hřmělo a blýskalo se. Zkrátka horská idylka. Ani počasí, ani alkohol, zkrátka nic nedokázalo zastavit Michala – prděl víc než já. Až jsem se styděl... :-(Ačkoliv byla skvělá atmosféra, bylo zaveleno jít spát. Po menší snaze jít spát na verandu jsme se přesunuli do patra na matrace. Dole se psalo 26 °C, ale nahoře jsme pootvírali okna, takže se tam dalo spát. Čas počátku spaní byl srovnatelný se včerejším dnem.

Má být zaznamenáno: „Bol som s najebaným Amplíkom!“

O den později:

Jak jsem se dozvěděl až s několikahodinovým zpožděním, byl jsem probuzen dosti neurvalým způsobem po 6. hodině ranní závistivým Alešem. (Papra)

Nový den začnu trochu atypicky komentářem dne předchozího. Útulňa pod Chabencom rozhodně žádná chata smrti není, by naopak vládne tu pohostinný horký duch, téměř rodinná atmosféra a pro dobré jídlo ani pití se nemusí chodit daleko. První ranní ptáčata vstávala už před pátou a dělají pěkný humbuk, ale my staří námořníci (jako děda Lebeda) si ještě do 6 hodin schrupnem. Po bohaté snídani v klasickém stylu rovnáme účet a přátelským obětím se loučíme s čilým a paní učitelku zdržujícím Amplíkem. Po 7. hodině vyrazíme vzhůru na hřeben, kde se líně převalují mraky. Tráva je plná lesknoucích se kapiček vody, je krásně vlhko a chladno, jen ten výhled je trochu monotematický. Jak postupně ztrácíme výšku, tak sluníčko získává na síle. Cesta nám příjemně utíká, zanedlouho jsme v sedle Latiborské hoře, kde nutím Papříka fotit tu svěží zeleň svahů Latiborské hoře. Lišácky se vetřu na čelo skupiny a aspoň chvíli udávám tempo. Před sedlem pod Skalkou zkušeně zavelím k pauze. Lehce se občerstvujeme a kocháme se hlubokou dolinou pod námi i zbytky sněhu ve svahu Košariska. Potom nás čeká po dlouhé době chodník mezi smrškami a klečí, ale zanedlouho už jsme na půvabném úpatí Košariska, předvrcholem Velké Chochuľe, odkud se naskýtají krásné pohledy zpět k Latiborské hoři s líbivým zvlněným reliéfem v popředí. Papřík neodolá a zvěční toto půvabné zátiší, čehož využíváme na vrcholu Košariska ke krátké pauzičce. Tu však ženoucí Papra rezolutně odmítl, tak nám nezbývá než uhánět po krásné polonině za ním na vrchol Velké Chochuľe (1753,2 m n.m.). Konečně máme čas se pokochat pohledy do malebné Liptovské Lúžné, hlubokých lesů členitého nízkotatranského podhůří, dominantní vápencový ostroh Salatín, vzdálené Donovaly i ve slunci a mracích ztrácející se hřeben Nízkých Tater směrem k Chopku. Ležíme v trávě, baštíme čokoládu, doháníme otravné mouchy a užíváme si poslední výrazný vrchol Nízkých Tater. Mraků přibývá, času ubývá, tak se zvedáme a po cestičce v trávě ještě pokoříme Malou Chochuľu a po prvních kontaktech s klečí i definitivně poslední Prašivou. Dál už jen klesáme a klesáme a klesáme. Kluci se mi ztrácejí v nedohlednu, jsou jak kamzíci. Sestup rozhodně nepatří k oblíbeným disciplínám mého obinadlem staženého kolena, ale nakonec se přeci jen sejdem v horkém Hiadlském sedle (1099,0 m n.m.). Společnost nám dělalo

pár cyklistů a dráty vysokého napětí. Uvelebíme se na louce uprostřed sedla a vcelku bohatě obědváme a zvažujeme další plány. Velkou Fatru jsme (bohužel) na můj popud (ale s velkou podporou Míši i Papra) odpískali a volíme variantu „Hurá na koupák a na pivo!“. Doplnujeme vodu ve vydatném prameni pod sedlem. Nakonec vítězí varianta chytrého a podlého podejmutí Kozího chrbátu (1330,4 m n.m.) po žluté. Vyloupneme se na pěkných horských loukách s výhledy do podhůří i zpět na Prašivou. Na posledním vrcholu (Kečka, 1225,3 m n.m.) inscenujeme naprosto dokonalou fotografii za pochodu. Ještě se přehoupneme přes dvě mělká sedla a dlouze ale mírně sestupujeme na Donovaly. Celou dobu jdeme po cyklostezce, ale sem bych svého Šemíka teda rozhodně nevzal. Za to jsme ale potkali několik motorkářů, to se to jezdí v NP. Konečně tu jsou vytoužené Donovaly... Jen ta cesta k hospodě je nekonečná. Usadíme se v nádherné dřevěné kolibě, dáváme piva a halušky s bryndzou a jsme nadšení z krásné stavby, dobrého jídla i pití. Už máme i vyhlídlé nocležiště. Na parkovišti uvaříme skromnou večeři a jdeme ještě „na jedno“ na osvědčené místo čekat na tmu. Po bloudění setmělou loukou a Míšově parakotoulu se zahrnujeme uprostřed louky a opilý Papr fotí noční ležení.

Koupák

Ráno se urychleně přesunujeme na zastávku a před 8 hod. už sedíme v buse do Ružomberoku, odkud zanedlouho pokračujeme do Bešeňové. V krámku kupujeme pití a vyrážíme do termálů. Vstup je pěkně masťnej (300,- Sk), ale co dá dělat. Užíváme si relaxační teplé bazény, chladíme se ve studenějších a systematicky se spalujeme, i když se mažeme. Oběd v bufetu nebyl nic moc, ale pivečko to spraví. Míša s Paprem projdou několik regeneračně zničujících 30 minutových cyklů v teplém bazénu, já naštěstí jen jeden. Na závěr se ještě zajdem podívat na Bešeňovské travertíny (kousek za mostem přes trať směr Potok), kde je aktivní travertinová kupa. Dojdeme zpět na nádraží v Liptovské Teplé a osobákem to svištíme do Vrútek. Tam máme asi 1/2 hod'ky, tak jdeme na pivo – Martiner je fakt brečka. Dojem spravil obří a super hamburger z občerstvení v hale na nádraží za 35,- Sk. Naloďujeme se na Cassovii, která nás vyplivne v 3:15 v ÚO, kde si usteleme na lavičkách. Cestu domů probíhá ve znamení pokračujícího spánku. Zvláštní dohra se udála v Paprově podání a to jako blamáž s medvědem nasazená na Vojtěcha, který to sežral i s navijákem...

Sepsal: Aleš & Papr

ICQ konverzace mezi Woytou a Paprem, který se baví Woytěchovým strachem z medvědů vymyšlenou příhodou:

„Michal a medvěd“

Woyta (09:07 AM) :

zdar mauglí! ty už seš doma? =-O

Papr (09:13 AM) :

ani mi nemluv, museli jsme předčasně odjet

Woyta (09:14 AM) :

?

Papr (09:15 AM) :

NT byly celkem OK, i když občas jsme potkali medvědí stopy, zvlášť v lese při nástupu na VF nás ale jeden bručoun překvapil a ač jsme odhodili batohy, zalehli a dělali mrtvý, tak si jeden s Michalem lehce pohrál a Michal je teď v Ružomberoku v nemocnici :-\

Papr (09:15 AM) :

docela hnus

Woyta (09:15 AM) :

kecáš...

Papr (09:15 AM) :

kéž by :-(

Woyta (09:16 AM) :

ty vole...

Papr (09:16 AM) :

dorazili sme dnes ráno, už to byli říct Michalovejm rodičům

Woyta (09:16 AM) :

kdy se to stalo, někdy z rána?

Woyta (09:16 AM) :

večer?

Papr (09:16 AM) :

naštěstí to nebylo nic až tak hroznýho, takže mu to spravěj a pozítří by mohl být doma

Woyta (09:17 AM) :

aspoň že tak

Woyta (09:17 AM) :

budeš mít náladu se stavit?

Papr (09:17 AM) :

nad ránem, asi kolem 8:00, vstávali sme po 5:30 nad Donovalama a nastupovali

Papr (09:18 AM) :

ještě uvidím, moc sem se nevyspal

Papr (09:18 AM) :

člověk na to pořád myslí, docela mazec

Woyta (09:18 AM) :

hm - to je pěkný...

Woyta (09:18 AM) :

se nedivím...

Woyta (09:19 AM) :

jak to schytal?

Papr (09:19 AM) :

uvidím, kdyžtak se ještě ozvu, teď se pomalu vybaluju

Woyta (09:20 AM) :

ok - já stejně teď dopoledne půjdu do knihovny a do města

Papr (09:20 AM) :

tlapou do stehna až na kost

Woyta (09:20 AM) :

kdyžtak spíš napiš sms, protože mi tu budem se sestrou kutat ve sklepe

Woyta (09:20 AM) :

ale měl bych být doma; případně to nech navečer...

Woyta (09:20 AM) :

jak budeš chtít

Papr (09:21 AM) :

ok

Woyta (09:21 AM) :

ok - já teď půjdu do města

Woyta (09:22 AM) :

zatím se měj a nějak to v klidu vstřebej, jde-li to

Papr (09:22 AM) :

ok, dík, pokusím se

Woyta (09:22 AM) :

ok